

ת"פ 44234/06/13 - משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נגד עלי יאסין

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 44234-06-13 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' יאסין
בפני כבוד השופטת רבקה גלט

בעניין: משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה

המאשימה

נגד

עלי יאסין

הנאשם

הכרעת דין

החלטתי לזכות את הנאשם.

האישום

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: החוק), ותקיפה לפי סעיף 379 לחוק.

על פי תיאור העובדות, ביום 26.4.13, בשעה 09.30 או בסמוך לכך, נכנס הנאשם שנהג אותו זמן במשאית, לאתר בנייה שנמצא בעיר מודיעין. מיד ניגש המתלונן שהוא מנהל האתר אל הנאשם והסביר כי המדובר בשטח פרטי וביקש מהנאשם לצאת עם המשאית מן האתר. בתגובה החל הנאשם לקלל את המתלונן, אמר לו שיהרוג אותו עכשיו, והחל לזרוק חצץ וחול אשר פגעו בראשו של המתלונן.

הנאשם כפר בעובדות וטען כי נכנס לאתר על פי רשות שקיבל, ולא נהג באלימות, אם כי היה ויכוח שכלל קללות.

מסד הראיות

אין מחלוקת על כך שהאירוע אירע בשעה שהנאשם הגיע למקום עם משאיתו, לצורך פריקת סחורה שהוזמנה על ידי בית השכן, מחמוד. כיוון שלא היתה גישה בטוחה למקום הפריקה מכיוון בית השכן, כנראה בשל הפרשי גובה הקרקע, ניסה הנאשם להתקרב למקום מכיוון אתר הבנייה שבו עבד המתלון. לאחר כניסת המשאית לאתר, הבחין בו המתלון, ואז התרחש האירוע נשוא כתב האישום.

על שאירע לאחר כניסת הנאשם לאתר, העידו מטעם התביעה, המתלון ופועל נוסף. מנגד, העידו הנאשם ומחמוד, מטעם ההגנה.

התביעה הגישה את דו"ח הפעולה שרשם השוטר ברקוביץ שהגיע למקום, אך אין לו ערך ראייתי רב, שכן השוטר לא נכח בעת האירוע.

קשיים ראייתיים שעלו

תמצית עדות המתלון היא כי באותו בוקר פתח את השער בבוקר, כיוון שחיכה למשאית בטון שהיתה אמורה להגיע. בשלב מסוים הגיע הנאשם עם משאיתו, ואז אמר לו המתלון שזהו שטח פרטי ויש שלט גדול בכניסה, אך הנאשם החל לקלל "מי אתה? רוסי מסריח, אני אהרוג אותך". כשאמר לנאשם כי יזמין משטרה, זרק עליו הנאשם חפץ ממשאיתו, על הפנים והראש וכל הראש היה מלא אבנים. כשהלך להתקשר למשטרה, הנאשם עזב, אך הוא רשם את מספר הרכב.

עדות זו של המתלון הסתברה כרצופת קשיים כשלעצמה, וכן בהשוואה ליתר הראיות, כפי שאפרט להלן:

א. מעדות המתלון עלה באופן חד משמעי כי התנהגותו האלימה של הנאשם היתה חד צדדית. כשנשאל האם נכון הדבר, שאף הוא קילל את הנאשם במהלך האירוע, הוא השיב בשלילה, והציג עצמו כמזועזע מהתנהגות הנאשם. ואולם, גרסתו זו, עומדת בניגוד גמור לעדות עד התביעה, הפועל ניסטור, שנכח בעת האירוע, והעיד כי הן הנאשם והן המתלון קיללו זה את זה, באופן שווה (עמ' 17 ש' 2). כמו כן, עדות המתלון מנוגדת לעדותו של מחמוד, מזמין המטען, שאף הוא הגיע למקום כשהוזעק על ידי הנאשם (עמ' 27 ש' 3). למרות שעומת המתלון עם עדות ניסטור, ועם טענת הנאשם לפיה הוא זה שקילל אותו, עמד על דעתו כי לא קילל, ואין זה מקובל אצלו לקלל כלל. בשלב מסוים, אמר "מתי שהיה סיפורים כאלה, אולי אני לא זוכר" (עמ' 11 ש' 4), אך לאחר מכן, שב להכחשתו כשהופנתה אליו שאלת בית המשפט (עמ' 13 ש' 27). התוצאה היא כי בנוגע לקללות, עומדת גרסתו לבדה, למול כל יתר העדויות.

ב. ניתן להתרשם היטב מעדות המתלון, על פי הציטוט הבא (עמ' 13):

ש. אני אומר לך שמה שהיה באירוע הזה זה שאתה באמת כעסת עליו שהוא נכנס למקום שאתה לא

חושב שהיה צריך להיכנס אליו. התחלתם לקלל אחד את השני, התחלתם להתעצבן. לעולם הוא לא אמר לך שהוא יהרוג אותך ולעולם..

ת. אתה יודע מה...

ש. ולעולם לא זרק עליך חצץ.

ת. עד כאן, זהו!

אני בגלל אני זה עליתי מרוסיה, "אתה רוסי מסריח" אני לא אמרתי לו אתה ערבי, לא אמרתי מילה. אני גדלתי וקיבלתי חינוך לא בארץ, קיבלתי ברוסיה. אצלנו לא היה הפרש שם ערבי, מוסלמי, יהודי, נוצרי. כולם היה אותו דבר. גם בשבילי אותו דבר. אבל מתי אני פה והילדים שלי עברו פה צבא והיו במלחמה פה, אני שומע שאני רוסי מסריח, תגיד לי מה אני חייב?

ש. אם אני מבין אותך נכון אמרת כרגע שלא אמרת לו ערבי מסריח, או משהו שקשור לזה שהוא ערבי. אבל לפני עשר דקות אמרת שאתה לא זוכר בכלל מה אמרת. אז יכול להיות שכן אמרת לו.

ת. רגע, רגע. מה הוא אמר ? אני לא זוכר. אני לא זוכר מתי הוא אמר אני אהרוג אותך ואתה רוסי מסריח. כשאמרתי לו שאני אזמין משטרה הוא אמר אחרי זה אני אהרוג אותך ואתה רוסי מסריח.

אני לא אמרתי בכלל כזה שאמרתי לו ערבי מסריח.

לשאלת בית המשפט-

ש. אתה זוכר טוב שהוא אמר לך אתה רוסי מסריח, אני אהרוג אותך.

ת. כן.

ש. איך אתה לא זוכר מה אתה אמרת לו?

ת. אני אמרתי לו שאני אזמין משטרה.

ש. יכול להיות שאמרתי לו מילים לא יפות?

ת. לא. אני בארץ 25 שנים, אני בחיים אני גר במקום איפה גרים מרוקאים וזה, בחיים לא שמעתי רוסי מסריח, בחיים. באזור שלנו אין מילה כזו רוסי מסריח, בעיר שלנו, זה 35% עולים חדשים. אין מילים כזה.

ג. המתלונן טען כי היה בכניסה לאתר שלט גדול, שהורה כי אין כניסה לשטח הפרטי, אך טענתו לא הוכחה בשום אופן. מצד שני, הנאשם העיד כי לא היה שלט שכזה, ובכל מקרה, השער היה פתוח, והוא סבר לפי תומו כי ניתן להיכנס בעדו. המתלונן הסביר שקיבל הוראות בטלפון ממזמין המטען, מחמוד, אודות האפשרות למצוא נקודת פריקה קרובה לשטחו, מכיוון אתר הבנייה, ועל כן פעל לפי ההנחיות, וסבר שיוכל

לפרוק מתוך האתר, אל שטח השכן. חיזוק לגרסתו במלואה, נמצא בעדותו של מחמוד (עמ' 27).

ד. המתלונן העיד כי הנאשם תקף אותו בכך שעמד על המשאית, והשליך לעברו חצץ, כשהוא עמד למטה. לטענתו, כל ראשו כוסה חצץ ואבנים, והפועל ניסטור ראה זאת (עמ' 9 ש' 30). בהמשך לחקירתו במשטרה, נערך מולו בירור טלפוני, בו נשאל האם ייתכן כי החצץ עף בטעות ברוח לעברו, והוא השיב בשלילה (ת/4). ואולם, עדותו נסתרה על ידי ניסטור, שהעיד כי ראה שהנאשם "לקח שומשום או חול מבאלה שעל המשאית וסתם זרק, כמו תלך מפה (מדגים זריקה של חופן מגובה המותניים, הצידה)" (עמ' 16 ש' 17). ניסטור העיד כי אינו יודע האם החצץ הגיע בכלל אל המתלונן, ולא ראה שהמתלונן מרגיש משהו. אם לא די בכך, עדות המתלונן נסתרה גם בידי מחמוד, שהעיד כי המתלונן עמד במרחק מן המשאית, והוא ראה שהנאשם כלל לא השליך דבר לכיוונו, ובכל מקרה לא היה לו לכלוך על הראש, עד לשלב שבו הוא (המתלונן) הלך למשרדו. התוצאה היא כי גם בעניין התקיפה, נותרה גרסת המתלונן לבדה, למול כל יתר העדויות, ולא ניתן לקבוע בשום אופן כי הנאשם השליך חצץ לעבר המתלונן. לכל היותר, זרק המתלונן חצץ מידו, לכיוון מטה, אך גם על כך, לא הובאו ראיות מעבר לכל ספק סביר.

ה. לא למותר לציין כי כשעומת המתלונן עם גרסתו של ניסטור, השיב כי כבר חלפו 3 שנים, והוא אינו זוכר כיוון שהוא כמעט בן 70 (עמ' 10).

ו. גם בנוגע לעבירת האיומים, נתגלו סתירות בין עדות המתלונן, לבין יתר העדויות. בעוד שהמתלונן העיד כי הנאשם איים עליו שיהרוג אותו (עמ' 13 ש' 23), העיד ניסטור כי היו קללות הדדיות בין השניים, ותו לא. כשנשאל בחקירה הנגדית האם שמע איומים, השיב שהיו רק "מילים, קללות" (עמ' 17 ש' 10), ושלל באופן מוחלט כל איום. ניסטור גם הבהיר כי אילו היו נאמרים איומים, היה שומע כיוון שהיה קרוב (עמ' 10 ש' 30). באותו אופן, שלל גם מחמוד אמירת איומים מצד הנאשם (עמ' 27 ש' 12).

ז. באופן כללי העיד ניסטור כי אופן תחילת האירוע, היה כזה:

ת. ביום שישי, לא זוכר איזה שעה, פלוס מינוס 10-11 באתר שלנו נכנסה משאית לא עם חומר שלנו, משאית עם מנוף במשאית. הביא כמה באלות, עם סומסום וחול. והביא בשביל אתר אחר. שכן שלנו. היה גדר והוא מוריד מהמשאית מהאתר שלנו לאתר אחר עם מנוף.

יעקב מנהל שלנו היה ורואה, הגיע למשאית ועשה בלגן עם הנהג.

ח. ואמנם, לא ניתן להתעלם מן הרושם שהותירה עדות המתלונן, אשר התקשה לא פעם למשול ברוחו, הראה כעס וקוצר רוח והתבטא בגסות, כלפי ב"כ הצדדים. כך, נאמרו בין השאר הדברים הללו: "מה אני זה תובע? אולי הוא תובע? תשמע, מה אתה לא מבין. אני נתתי תלונו. אתם עכשיו עושים דיון. אני שכחתי מה היה. מספיק בשבילך. עד עכשיו... באמת! מה זה זה? עו"ד עושה הפוך הכל..". (עמ' 10 ש' 26); "יש לך עוד שאלות עו"ד?" (עמ' 12 ש' 7); "עד כאן, זהו!" (עמ' 13 ש' 10).

גרסת הנאשם

הנאשם נחקר במשטרה פעמיים (ת/2-3), ומסר גרסה עקבית וקוהרנטית, לפיה הגיע לצורך פריקת סחורה והמתלונן הוא שצעק עליו וקילל אותו. הנאשם הכחיש שהשליך חצץ על המתלונן, ואמר שייתכן כי החצץ עף ברוח, אך לא נעשה דבר במכוון. לדבריו, פרק את הבאלות ועזב את המקום, ולא היה כל אירוע אלים מיזמתו.

עדותו של הנאשם היתה מהימנה וקולחת, והוא חזר בה על גרסתו האמורה, מבלי שנתגלו סתירות משמעותיות. לפי עדותו, המתלונן היה עצבני ביותר, ולא ניתן היה לדבר אתו או להרגיעו, כיוון שצעק כל הזמן. לאחר מכן גם קילל, והחל לצלם את המשאית. לאחר רבע שעה, כשסיים את הפריקה, בא המתלונן שוב, והיה רגוע יותר. לדבריו, נפרדו בלחיצת יד, ולכן הופתע כשזומן לחקירה. הנאשם הודה כי אף הוא קילל את המתלונן, אך לא איים בשום אופן. כמו כן, הסביר כי בעת הפריקה, ייתכן שעף חצץ מהבאלות.

ניתן היה להתרשם כי בשונה מן המתלונן שהיה נסער וכעוס הן בעת האירוע, והן בשעת עדותו, הרי הנאשם פעל באופן רגוע, כמי שהגיע לצורך ביצוע משימה טכנית, שכל מטרתו היתה להשלימה, ולא היתה לו כל מוטיבציה ליצור חיכוך מיותר עם המתלונן.

סיכום ומסקנות

מן העדויות עלה בבירור כי הנאשם לא איים על המתלונן כלל, שהרי גרסת המתלונן בעניין זה, נותרה לבדה, למול עדויות ניסטור, מחמוד והנאשם. לפיכך, לא הוכח ביצוע העבירה של איומים.

בנוגע לעבירת התקיפה, גרסת המתלונן אינה נתמכת בראיות אחרות, אם כי מעדות ניסטור עלה שאמנם הנאשם השליך חצץ מידו הצידה, בעת שעמד על המשאית. ודוק, ניסטור העיד אף הוא, כי החצץ לא הגיע אל המתלונן. לדעתי, אף בעניין התקיפה, לא הובאו ראיות העומדות ברף ההוכחה הנדרש במשפט פלילי, זאת בשעה שנשמעו עדויות אחרות, לפיהן הנאשם כלל לא השליך חצץ, וזאת מפי מחמוד, והנאשם עצמו.

בכל מקרה, גם אילו קבעתי כי הנאשם אמנם השליך חצץ ופגע במתלונן, הרי המדובר במעשה שהוא בגדר זוטי דברים. למסקנה זו אני מגיעה בשים לב להתקיימותם של ארבעת התנאים המגבשים את ההגנה, על פי ההלכה הפסוקה (ע"פ 7829/03 מד"י נ' אריאל (14.7.05):

ראשית, טיב המעשה מינורי, שכן המדובר במעשה פעוט שלא הותיר חבלה כלשהי, ומרבית העדים כלל לא הבחינו בו.

שנית, נסיבות המעשה, אף הן מינוריות, שכן המדובר בויכוח שפרץ בין נהג משאית לבין מנהל האתר, ללא כל סכסוך של ממש בבסיסו, והסתיים תוך דקות. במהלך אותו ויכוח, נטל המתלונן חלק פעיל ביותר, בצעקות וקללות, עד כדי כך שלא ניתן היה להסביר לו את הסיטואציה. לכן, גם אם לא ניתן להצדיק השלכת חצץ, עדיין ניתן להבין את תסכולו של

הנאשם, שיכול היה להביאו להשלכת החצץ. בהקשר זה יש להזכיר שכבר נפסק לא אחת, כי להתנהגותו של המתלונן יש משקל בבוא בית המשפט לבחון קיומה של הגנת זוטי דברים (ע"פ 2125/94 בן ארי נ' מד"י (23.1.97)).

שלישית, נפילת חצץ מתוך משאית הפורקת באלות של חצץ, אינה תוצאה חריגה גם כך. לכן, משהתקרב המתלונן למשאית, על פי טענתו, לא ניתן לראות השלכת חופן קטן של חצץ לכיוונו, כמעשה פלילי מובהק. לאור זאת, גם תוצאות המעשה אינן מן החמורות.

רביעית, התמונה המלאה של האירוע, כפי שעלתה מפרשת ההוכחות, מעלה כי המדובר באירוע מינורי ומטופש, שאין כל עניין ציבורי בהרשעת המתלונן והכתמת שמו בגינו. לדעתי, הרשעת הנאשם בגין אירוע שכזה, היא חסרת פרופורציה למול הנזק שייגרם לו, בייחוד בהיותו נהג משאית הנדרש לתעודת יושר.

כאמור, אין בדבריי האחרונים כדי לקבוע כי אכן השליך הנאשם חצץ לעבר המתלונן, אלא יש בהם הרהור תיאורטי בלבד.

סוף דבר

אני מזכה את הנאשם מן האישום.

ניתנה היום, י"ח אייר תשע"ו, 26 מאי 2016, במעמד הצדדים